

STACEY KENNEDY

DRŽ
mě

Jedna noc nespoutané vášně bez závazků.
Takový byl alespoň plán...

 metafora

STACEY KENNEDY

DRŽ
mě

Přeložila Zdenka Lišková

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Tato kniha je fiktivním dílem. Veškerá jména, postavy, místa a události jsou výplodem autorčiny fantazie a jejich užití je nahodilé. Jakákoli podobnost se skutečnými událostmi, místy nebo osobami, ať už žijícími nebo zesnulými, je pouze náhodná.

Keep me © 2021 by Stacey Kennedy

Published by Stacey Kennedy Publishing, Canada

Translation © Zdenka Lišková, 2022

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2022

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-702-3 (ePub)

ISBN 978-80-7625-701-6 (pdf)

ISBN 978-80-7625-255-4 (print)

UPOZORNĚNÍ NA CITLIVÝ OBSAH

Dílo obsahuje zmínky o duševních traumatech,
zneužívání ve vztahu mezi manželi,
sebevraždě a vraždě milované osoby.

*Pro každého,
kdo kvůli lásce čelil svému strachu.*

PROLOG

*T*ys nedodržel slib,“ zavrčel Archer Westbrook, když usedal na kovovou židli v kavárně ve West Village.

Naproti němu se svezl Wayne Newton, zhruba dvacetiletý, jako špejle hubený ajťák z Brooklynu. Posunul si brýle s kulatými obroučkami o něco výš a jeho tmavé oči se na Archera ostražitě zadívaly. „Poslyš, já za to nemůžu.“

„Ty za to nemůžeš?“ Archer se naklonil přes stůl a přitom mu zaškubaly lícní svaly. Aromatická vůně espressa se linula prostorem kavárny. „Přísahal jsi, že tvoje firewally jsou neprůstřelné.“ Firewally, za jejichž vývoj a údržbu dostával Wayne šestimístnou sumu ročně. Firewally, které měly zaručit, že citlivá data o členech Phoenixu, erotického klubu, jenž sloužil elitě newyorské společnosti, zůstanou bezpečně chráněná. „Jenže včera v noci se k nám někdo naboural.“ Toto

narušení způsobilo, že se do klubu dostal člověk, který tam nepatřil, čímž ohrozil všechny členy Phoenixu. Členy, kteří platili stovky tisíc dolarů ročně, aby se pojistili, že jejich voveurský životní styl zůstane skryt před očima veřejnosti. A protože Archer byl šéfem bezpečnostního oddělení Phoenixu, šla vina za tohle selhání plně na jeho účet. „Vysvětli mi, jak se to mohlo stát.“

„Elise Fanningová,“ řekl Wayne tiše bez ohledu na hluk mletí kávy a hlasitý hovor kolem nich.

Archer měl chuť toho kluka, který mu byl vřele doporučen nejedním člověkem z bezpečnostní branže, na hodinu vykopnout. Teď ale zvedl obočí. „Měl bych to jméno znát?“

„Je to soukromá vyšetřovatelka,“ upřesnil Wayne a posunul se na židli o něco níž. Ať už Acherovi přelétlo po tváři cokoli, Wayne vypadal, že chce utéct. „Žije v Brooklynu, ale pracuje tady na Manhattanu. Stopa vede k ní.“

Archer se naklonil ještě víc a zaťal zuby. Bojoval ve válkách, plnil přísně tajné mise ve speciálních jednotkách a nikdy nezklamal. Ne takhle. Narušení takového rozsahu bylo neomluvitelné. „Naznačuješ, že dokázala hacknout tvůj program?“

Wayne se zatvářil zděšeně. „To ne, člověče.“

„Tak co teda? Někoho si na to najala?“

Wayne pokrčil rameny a s odpovědí počkal, až kolem jejich stolu projde nějaký pár. „Budu se na to muset podívat, než ti dám konkrétní odpověď.“ Roztřesenou rukou se rychle napil frappuccina. „Rozhodně vím, že ona můj program neprolomila. To by fakt dokázal jenom expert.“

Toho si byl Archer vědom, ale neměl rád průsery a taky nechtěl Wayne jen tak pustit z háčku. „Máš nějaké stopy, znaky v kódu, cokoliv, co by napovídalo, kdo se přes tebe dostal?“

„Ne, nic. Ať už to propálil kdokoli, nic po sobě nenechal, ale já ho najdu. Předě mnou se neschová.“

„Koukej sebou hodit,“ pohrozil mu Archer, vstal a záměrně se před ním hrozivě vztyčil. „Zaříd, ať to zase funguje, a zvyš zabezpečení, jinak tady končíš. Jasný?“

Wayne přestal mrkat, možná i dýchat. „Ano, ano. Jasný. Všechno zařídím.“

„Ručíš mi za to,“ ucedil Archer. „A sežeň mi informace o Elise Fanningové.“

„Informace?“ vyjekl Wayne.

Archer schválně nechal na tváři vyniknout hněv, opřel se klouby prstů o stůl a naklonil se nad Wayne. „Co jí. Kdy jí. V čem spí. S kým šuká. Chci o ní vědět všechno. A hlavně chci vědět, jestli je pro nás nebezpečná.“

KAPITOLA 1

O DVA MĚSÍCE POZDĚJI

Dám si Old Forester s ledem,“ oznámil Archer číšníkovi v newyorském nóbl doutníkovém klubu.

Fitz, dlouholetý zaměstnanec podniku, se usmál. „Hned to bude.“ Vypadal, jako by pocházel z jiné doby, s knírkem, který se mu na koncích kroutil, a moudrýma jantarovýma očima.

Doutníkový klub byl ten večer plný zákazníků, kteří seděli u kulatých stolků a za zvuku ledu cinkajícího o stěny skleniček si vychutnávali kvalitní alkohol. Od stolu poblíž Archera se vznesl kouř, když si kdosi zapálil doutník a do vzduchu pronikla vůně pražené kávy s nádechem skořice. Z reproduktorů umístěných vysoko na stěnách po obvodu místnosti se linuly tiché

tóny jazzu. U baru obsluhovali zákazníci tři barmani ve smokingu, zatímco číšníci se starali o hosty u stolů. Ve dvacátých letech minulého století, kdy byl podnik postaven, sloužil jako pánský klub. I nyní byl vyhlášeným místem. Ale co bylo na této budově skutečně výjimečné, se nacházelo pod lesklou dřevěnou podlahou. Phoenix. Velmi exkluzivní erotický klub pro newyorskou smetánku, přístupný pouze tajnými tunely, které kdysi sloužily k pašování whisky do klubu. Každý člen mohl jednou měsíčně požádat o show – její program i účastníci, každý detail byl podle jeho přání. Archer i Fitz se mnohých představení osobně zúčastnili. Aby získali členství ve Phoenixu, museli všichni členové klubu projít prověrkou, která si v ničem nezdala s bezpečnostními prověrkami na vládní úrovni.

Právě ve chvíli, kdy Fitz servíroval Archerovi pití, se dveře doutníkového salonu otevřely a Archerovu pozornost okamžitě upoutala žena v upnutých džínách, botách na vysokém podpatku a černé halence, která odhalovala svůdný náznak oblych ňader ve výstřihu. Ano, během svého působení ve speciálních jednotkách armády Spojených států bojoval v elitních misích. Věděl, jak naplánovat nebezpečnou akci, a taky ji dokázal s chirurgickou přesností provést. Ale tahle žena s těmi tmavě hnědými vlasy, které jí sahaly až po zadek ve tvaru srdce, a pronikavýma očima v barvě tmavé čokolády ho pokaždé úplně vykolejila. Elise Fanningová, nejžhavější a zároveň nejprotivnější ženská, jakou do svých devětatdvaceti let poznal.

Když od Waynea poprvé zaslechl její jméno poté, co pronikla skrz počítačové zabezpečení Phoenixu,

bral si tu drzost osobně. Dokud nezjistil důvod, proč prolomila jejich firewall. Eliseina nejlepší kamarádka Zoey Parkerová potřebovala získat členství, aby se mohla pomstít dvěma členům, kteří jí ublížili. Kdyby to bylo na Archerovi, byla by Zoey z Phoenixu okamžitě vyloučena. Jenže Rhyse Harringtona, majitele Phoenixu, to k Zoey táhlo. Tak moc, že se minulý týden zasnoubili.

V týdnech, které následovaly po jejím hackerském útoku, byla ochrana Phoenixu posílena tak, aby se zajistilo, že už ji nikdo neprolomí. A Zoey během té doby tak nějak přirozeně seznámila své kamarádky s Rhysovými přáteli, což znamenalo, že Archer měl tu čest poznat Elise na osobní úrovni. Nejdřív se mu zadrápla pod kůži svou drzostí a průbojností a taky schopností přechytračit ho při každé příležitosti, včetně nabourání se do jeho soukromí. A pak se mu dostala do hlavy, protože byla vážně tím nejsmyslnějším stvořením, jaké kdy poznal. Toužil z ní postupně svlékat všechny vrstvy, dokud ji neobnaží a neodhalí – fyzicky i duševně – a dokud ho nebude prosit, aby svými ústy prozkoumal celé její božské tělo.

„Nějaké další přání?“

Archer střelil očima po Fitzovi a zavrtěl hlavou. „Ne, děkuju.“

Fitz povytáhl koutek úst a jeho pohled se stočil k Elise. „Ta sladká kůstka ti padla do oka?“

„Ha! Sladká?“ Archer se dlouze napil a v likéru tmavě jantarové barvy zachytil kořeněné tóny. „Té ženské můžeš dát spoustu přízvisek, ale *sladká* mezi ně nepatří.“ To spíš vražedkyně, zlá čarodějnice, případně maji-

telka daleko větších koulí, než měli někteří muži, které Archer znal.

Fitz se tiše uchechtl.

Archerovy oči zůstaly přilepené k blížící se Elise. Před dvěma měsíci by si ani náhodou nepřipustil, že by se k sobě mohli hodit. Ona ho nemohla vystát a on ji nesnášel za to, že nějakým zázrakem prolomila zabezpečení, o kterém si myslel, že prolomit nelze. Jenže ona byla zatraceně temperamentní, chytrá a sexy a jeho penis v její blízkosti pokaždé salutoval během několika vteřin. Ona na tom byla nejspíš podobně, protože jeho pozornému pohledu neuniklo, jak se jí zbarvily tváře. „Dobry večer, Elise,“ pozdravil, když k němu došla.

Upřela na něj tmavé oči, které ho dokázaly na místě přikovat. „Ahoj, Archere.“

Zvuk jeho jména na jejím jazyku jej rozechvěl. Být středem pozornosti této ženy něco znamenalo; postarala se o to, aby si toho byl muž vědom. „Děkuju, že sis na mě udělala čas,“ řekl.

„Žádný problém,“ ujistila ho a posadila se na vedlejší stoličku čelem k němu. „Dám si Jim Beam, bez ledu,“ oznámila Fitzovi. Od stolu za nimi se nesly tiché hlasy. Elise Archera propalovala těma pronikavýma očima, které spolehlivě bořily jeho obranné zdi. Jakmile jí Fitz donesl pití a zamířil obsloužit dalšího zákazníka, dodala: „Musím přiznat, že mě překvapilo, když jsi mi zavolał.“

„Mám problém,“ přiznal.

Elise se potutelně usklíbla. „Že by předplatné ženského časopisu?“

Držel se, aby neobrátil oči v sloup. Před několika dny mu Wayne doručil závěrečnou zprávu o Elise včetně podrobností, které získal z jejího osobního počítače. Když zjistila, že se jí dostali do počítače a že za tím stojí Archer, oplatila mu to tím, že mu objednala předplatné hromady ženských časopisů. Všechny je odhlásit byl pěkný opruz. Čtyři z nich se ale zatím neozvaly a Archer se v rámci zachování své hrdosti radši rozhodl zaplatit, než aby se potupně dohadoval o zrušení předplatného. A přesto... *a přesto...* že v podstatě uzavřeli příměří, a přesto, že ho to rozčilovalo, udělala na něj dojem. Což by před ní nikdy nepřiznal. „Ne, tenhle problém jsem už vyřešil,“ odvětil suše.

Bezstarostně se usmála a překřížila své dlouhé, úchvatné nohy. „Jasně, chápu. O jaký problém jde?“

„Jde o člověka, kterého bych si rád prověřil. A potřebuju tvou pomoc.“

Její pobavený výraz na okamžik ochabl a v hlubokých očích jí problesklo překvapení. „Počkej, chápu to dobře? Ty potřebuješ *mou* pomoc?“

Nechtěl si to připustit, rozhodně ne před ní, ale z jeho pátrání vyplynul jediný závěr: Elise byla nejlepší soukromý detektiv široko daleko. Nejenže se s ní chtěl spojit, aby ještě víc ochránil Phoenix, k čemuž plánoval využít její schopnosti, ale spolupráce s ní by mu navíc poskytla příležitost, jak se k ní přiblížit. „Ano, a bude to vyžadovat utajení.“

V očích jí zajiskřilo zaujetí. „Poslouchám. Pokračuj.“

„Detaily jsou...“ gestem ukázal na všechny lidi kolem, „citlivé. Půjdeme do mé kanceláře.“

Elise dopila panáka a vstala. „Veď mě.“

Archer do sebe hodil zbytek bourbonu a vydal se k postranním dveřím, kde zadal bezpečnostní kód, a Elise ho následovala dovnitř. Když vstoupil do své kanceláře, která bývala jednou ze soukromých místností v pánském klubu, hluk ze salonu utichl. Řady knih v kožené vazbě lemovaly stěnu až k velkolepému stolu z třešňového dřeva stojícímu pod úzkým, vysokým oknem. Archer stůl minul a zamířil ke dvěma křeslům potaženým hnědou kůží. Počkal, až se Elise posadí, a pak přešel rovnou k věci. „Začal jsem mít podezření ohledně jedné členky klubu.“

„Proč? Co se stalo?“ zpozorněla Elise.

„Tuhle večer si přinesla vlastní masku, místo aby použila jednu z těch, které klub poskytuje.“ Každý člen Phoenixu nosil masku. Někteří chtěli svou identitu skrývat zcela, a tak nosili masky celoobličejové. Někdy zvířecí, jindy démonické. Zbytek si nasazoval jednoduché maškarní masky, které však odhalovaly identitu o něco více. „Nejdřív to nikdo nezaznamenal, až zhruba po hodině si toho všiml jeden z členů mé ochranky, a tak jsme si ji trochu proklepli.“

Elise se opřela dozadu a studovala Archerův obličej. Sama nasadila slušný pokerový výraz. „Aj, někdo asi dostal padáka,“ odušila.

„Byl suspendován na dva týdny,“ upřesnil. Jeho tým byl složený z vysloužilých vojáků, kteří brali svá selhání vážně. Chybu udělá každý, ale pod Archerovým vedením jenom jednou. Nic zvenčí dovnitř nesmělo. Phoenix poskytoval drahé spodní prádlo, masky, všechno, co si členové mohli přát. Jedinou výjimkou byly pánské tmavé kalhoty a ty se pečlivě prohledávaly kvůli

štěnicím, nahrávacím zařízením, zkrátka čemukoli, co by mohlo narušit bezpečnost. „Přinesla si masku v kabelce, kterou nikdo neprohledal, a to je neomluvitelné.“

Elise se na něj dlouze zadívala. „Řekni mi, proč tě ta maska znepokojuje.“

Vstal, přešel ke stolu a ze zamčené skříně na dokumenty vytáhl zlatočerný předmět v plastovém sáčku. „Její chování během výslechu bylo zvláštní,“ zabručel, vrátil se k Elise a podal jí masku.

„Jak zvláštní?“

„Byla nervózní, podrážděná.“ Usedl zpátky na své místo. „Masku jsme skenovali, jestli v ní nejsou štěnice, kamera nebo nějaká elektronika. Nic jsme nenašli. Prověřil jsem si tu členku, jak jen to šlo, ale nic podezřelého jsem nezjistil. Údajně nevěděla, že si nesmí přinést vlastní masku, a až doteď nic nenasmědčuje tomu, že by nemluvila pravdu.“

„Jenže tvůj instinkt ti napovídá něco jiného.“

Přikývl. Ani ho nepřekvapilo, že to pochopila. Její bystrá mysl byla tím, co ji odlišovalo od ostatních. „Jsem z ní nervózní. Něco tu nehraje. Cítím to.“ Archer se předklonil, opřel si lokty o kolena a upřel na Elise soustředěný pohled. „Takže... Rhys mě požádal, abych ti učinil nabídku. Chce, abys tu členku proklepla, a pokud se osvědčíš, klub v budoucnu využije tvé výhradní služby.“ V zásadě proto, že to Archer Rhysovi sám navrhl. Archer byl tak dobrý, jak dobrý byl jeho tým, a Elise se jevila jako nepostradatelná.

Žádný moudrý obchodník by takovou nabídku neodmítl. Phoenix byl domovským klubem multimilio-

nářů, kteří solili pěkný balík za to, aby se nedostali do médií. Každý, kdo pracoval v ochrance klubu, vydělával šestimístné částky, včetně Archera.

Elise se se pátravě zadívala nejprve na něj a poté na tu masku. „Můžu si ji vzít a prozkoumat ji?“

Přikývl. „Samozřejmě.“

Vložila ji do kabelky a potom dlouze vydechla skrz našpulené rty. „Dobře, podívám se na to. Ale chci, abys pro mě udělal dvě věci.“

Pochyboval, že se mu některá z nich bude líbit. „O co jde?“

„Dostaň mě do klubu,“ řekla bez mrknutí oka.

„Jako členku?“ zeptal se pro upřesnění.

Věnovala mu shovívavý pohled. „Ne. Ne jako členku. Nemám zájem sledovat, jak ostatní souloží.“

Neodsuzuj to, dokud to nezkusíš. „Kvůli vyšetřování?“

„Přesně tak,“ souhlasila. „A neříkej mi jméno ani nic jiného o té ženě.“

„Ty nechceš znát jméno ženy, kterou máš prověřit?“

Zavrtěla hlavou. „Nech mě pozorovat členy nezávisle, abych si mohla ujasnit, jestli někdo nevyčnívá jen na základě divného chování.“ Odmlčela se a pokrčila rameny. „Umím číst v lidech a jsem v tom dobrá.“

O tom nepochyboval. Zdálo se, že Archera přečetla až příliš snadno a přesně věděla, jak ho co nejvíc popouzet. Vždycky a ve všem, co dělala, byla o krok před ním. Zpočátku to nesnášel. Pořád to nesnášel, ale kromě rozmrzelosti to v něm vyvolávalo i jiný pocit – *touhu*. Dokonce i teď za těma chytrýma jiskrnýma očima viděl, že má plán, jak zmanipulovat celý svět ve svůj prospěch. Jediné, po čem toužil, bylo nahlédnout

do její brilantní mysli. „Dobře, domluveno. A ta druhá věc?“

Pomalou roztáhla rty do samolibého úsměvu. I syčící kotě by vypadalo přátelštěji. „Řekni to.“

Zamračil se. „Co mám říct?“

„Řekni, proč o to žádáš zrovna mě.“

Krátce si opřel špičku jazyka do tváře a zhluboka se nadechl. Tahle ženská ho jednou zabije. „Vážně, Elise? Chceš mě donutit, abych to řekl?“

Pevně přikývla a šibalsky se uculila. „To si piš, sakra. Donutím tě to říct.“

„Neuvěřitelné,“ zamumlal a pronikavě se na ni zadíval. Zoufale potřeboval její pomoc, ale zároveň si chtěl zachovat důstojnost, takže vstal a stoupl si před její křeslo. Sklonil se a opřel si ruce o opěrky, zatímco Elise se napřímila a zatajila dech. Přiblížil se k jejímu obličejí a tiše řekl: „Elise, jsi to nejlepší soukromé očko na světě a já nutně potřebuju tvou pomoc.“ Když na tváři ucítil její zrychlený horký dech, vyklenul obočí. Byl si jistý, že to, co sálá z hlubin jejích očí, je chtíč. „Stačí?“

Aniž by mu dopřála pocit malého vítězství, neohroženě vstala a vyzývavě se o něj otřela. „Ano, Archere, stačí. Napiš mi podrobnosti, až budeš vědět, který večer mě pustíš do klubu.“

Byl vzrušený a zároveň našťvaný, že ovládá i jeho zatracený penis. Ale nedovolil si ustoupit ani o píd. Stejně jako ona. „Chceš začít hned?“ zeptal se.

„Zítřa dopoledne musím uzavřít jeden rozdělaný případ, ale odpoledne se do toho můžu pustit.“

V prostoru mezi nimi se rozhořel žár, který ho pozvolna spaloval. „Výborně.“